

Bir Faik Tanman da Geçti Bu Cihandan

Faik Tanman Leaves Us

Bir nefroloji sevdalısını daha kaybettik. Yumuşak sesli, sakın, yüzünden tebessümü hiç eksik olmayan, hoşgörülü, espiriyi seven ve tahammül eden, benzerleri çoktan tükenmiş bir ağabeyimizi yitirdik. Faik ağabey, 1970’de kurulan Nefroloji Derneği’nin kuruculardan sonraki ilk üyelerindendi. Amerika’da uzun sayılabilecek bir süre Nefroloji üzerine yaptığı çalışmalardan sonra ülkeye döndüğünde kibir, etrafa tepeden bakmak gibi, emsallerinde çok görülen huylardan hiçbirini edinmedi. Tabiatı değişmedi. Amerika’da öğrendiği ve çok iyi yaptığını belirttiği elmalı çörekten (apple pie) her zaman bize yapmak istediğini söylerdi. O günün zor şartları içinde Çapa Çocuk Nefroloji ve Diyaliz servislerinin kuruluş ve bugünkü seviyeye gelişindeki gayretleri unutulamaz. Kendisini nefrolojiye adanmış, fakat sesini az çıkaran üst kalitede bir bilim insanı idi. Emekli olduktan sonra da, böbrek hastalıklı çocuklar için bir vakıf kurulmasına çok uğraştı. Ülke bürokrasisinin acımasız engellerinden hep bahsederdi. Bir defasında, “bu işlere emekli olmadan önce girişmek lazımmış” dediğini işitiştim. Son yıllarda meşguliyetlerimiz dolayısıyla biraraya gelmemiz seyrekleşmişti. Birkaç müşterek hatıramızdan bahsetmek isterim.

Faik ağabey ile yaz-kış, sıcak-soğuk demeden ülkenin dört bir yanındaki nefroloji toplantılarına katıldık. Bir defasında Kapadokya’da idik. Boş zamanlardaki çevre gezileri daha çok kilise ağırlıklı olurdu. Toplantının bittiği gün öğleden sonra hoca “istersen yakın bir yere bir gezinti yapalım” dedi ve arabasıyla çok uzak olmayan Hacı Bektaş-ı Veli Külliyesine beni götürdü. O zamanların yaşam tarzını ve benim daha önce görmediğim muhteşem Selçuklu mimarisini simgeleyen bu külliye gezintisini unutamam. Anadolu’nun manevi fatihlerinin en

Ekrem EREK

Türk Nefroloji Derneği Eski Başkanı

Resim 1

Geliş Tarihi : 15.12.2013

Kabul Tarihi : 06.01.2014

Yazışma Adresi:

Ekrem EREK

Sarıyer, İstanbul

Gsm : + 90 532 332 15 31

E-posta : e.erek@mail.com

Resim 2

büyüklerinden biri olan Horasanlı bu Türk Sufi'nin Rumeli'de çok sevilip sayıldığını ve aile büyüklerinin de bu büyük evliyaya çok saygı duyduklarını anlattı. Türbedeki kitapları uzun uzun incelediğini ve bizi bilgilendirdiğini çok iyi hatırlıyorum. Dönüş yolunda, Balkan Harbi faciasında ailesinin yaşadıklarını, babasının öğrencisi olan bir Sırp subayın uyarması ile evlerini hemen terk ederek kıyımından kurtulduklarını ve Türkiye yoluna düştüklerini gözleri dolarak anlatmıştı. Gerçekten de Faik Hoca'nın anlattıklarını, daha geniş olarak Amerika'da Louisville Üniversitesi'nin ünlü tarihçisi Justin Mc Carthy'nin, son yıllarda İnkilap Kitabevi'nden Türkçeye kazandırdığı kitabında da beş milyon Müslümanın (çoğunluğu Türk) kısa bir zaman diliminde kıyım ve sürgüne tabi tutulduğunu teyit ediyor.

Faik ağabey registry çalışmalarına başladığımız 1989 yılından sonra 1992'de Eskişehir'deki konuyla ilgili ve bu kayıt çalışmalarını sağlama alan büyük toplantıya ön saflarda iştirak etti. (Resim 1) Resimde benim solumda Faik Hoca, yanında bizim Uğur Ülkü, sağ yanımda kamerası ile Ahmet (Nayır), önümüzdeki sırada Ayla San, sıranın başında Eskişehir Tıp Dekanı Esat Bey ve diğer arkadaşlarımızın bir bölümü. Kayıt

çalışmalarının Avrupa'daki gibi başlanmasına çocuklar gibi sevinmişti. Bu konuda hiç bir zaman bizden desteğini esirgemedi.

1980'lerde Budapeşte'ye bir kongre için gitmiştik. Kongre öğleden sonraları erken sonlanıyordu. Faik ağabeyle beraber Tuna Nehri yoluyla ünlü Estergon Kalesi'ne gitmeyi kararlaştırdık. Ayla'yı da (San) aldık. Kale, Tuna'nın kıyısında yükselen çok sarp ve insanı ürküten bir görüntüye sahipti. 150 yıl Osmanlı hakimiyetinde kalan kalenin müzesinde Osmanlıya ait bir iz bulamadığımızı hatırlıyorum. Dönüşü yine Tuna üzerinden yapıyorduk. Hava güzeldi ve güvertede oturuyorduk. Birden Faik ağabeyin yüzünün sarardığını ve terlediğini gördüm. "Ağabey hayrola" demeye kalmadan "sormayın çocuklar, çantamı Estergon burcunda unuttum" diyerek sıkıntısının sebebini açıkladı. Biz Ayla ile "ağabey boş ver, yeni çanta alırız" derken, "çocuklar çantada pasaportum da vardı" deyince bizde de şafak attı. Macaristan'da idarenin en sıkı olduğu, Budapeşte isyanının yeni bastırıldığı, Ünlü Puşkaş'ın ülkeyi terk ettiği zamanlar. Otele dönünce hemen Estergon'a telefon ettik. Ertesi gün de, benle Faik ağabey yeniden, uğruna şarkılar türküler yazılan Kalenin yolunu tutarak çantayı ve pasaportu aldık. İşlemi yapan kadının kalemi bitince ben kalemimi verdim. Cross marka, Amerikan malı güzel bir kalemdi. Dönüş yolunda aklıma geldi. Ben de kalemi unutmuştum. Uzun yıllar bu macerayı birbirimize anlatarak hoş vakitler geçirdiğimizi hatırlıyorum. Kongre bitince yarım günlük bir Viyana kaçamağı yaptık (Resim 2). Yanımızda hocanın hemşehrisi Mehdi (Yeksan) de vardı. Akşam döndük. Viyana'da bir şey unutmamıştık.

Türk Nefroloji Camiası önemli bir mensubunu kaybetmiştir. Çocuk-erişkin demeden nefrolojiye adanmış bir ömür... Faik Hoca'ya Tanrı'dan rahmet diliyor, kendisinin ruh ikizi olduğuna kuvvetle inandığım değerli eşleri, olgunluk timsali Bahriye Hoca başta olmak üzere çocuklarına, yakınlarına, Çapa Çocuk Klinik'li öğrencilerine ve bütün Nefroloji topluluğumuza başsağlığı diliyorum.